

Arrest

nr. 88 696 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Bandai (Swat vallei, provincie KPK) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. Sinds 2001 had u een zaak in Karachi. In Karachi had u ook een huis. Uw vrouw en uw twee kinderen verblijven momenteel nog in Karachi. Haji Muslim Khan, de woordvoerder van de Taliban, was met uw tante gehuwd. Tijdens een militaire operatie, ergens in de periode 2005-2008 (u weet niet meer in welk jaar het precies was), werd het huis van Muslim Khan en uw tante vernietigd. U bood uw tante onderdak aan in uw huis in Bandai. Omdat zij altijd over de Taliban praatte, heeft u haar na twee of drie maanden op straat gezet. U kreeg problemen met de Taliban die geld eisten. U betaalde telkens en zij lieten u met rust. In juni of juli 2009 bent u uit uw geboortestreek weggegaan. Troepen van de overheid vielen de Taliban aan. Uw huis werd daarbij

vernield. Idris Khan had tegen de militairen gezegd dat u banden heeft met de Taliban. U ging naar Karachi. U werd gevolgd door de inlichtingendiensten en leefde ondergedoken. In de zesde maand van 2011 verliet u Pakistan. U reisde eerst naar Griekenland. In Athene nam u een vliegtuig naar België. Op 25/07/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen met de Taliban en met de autoriteiten vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u tijdens het gehoor volgende documenten neer: een (onduidelijke) kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart en twee foto's waarop uw vernielde huis in Swat te zien zou zijn. Op 02/05/2012 heeft u nog bijkomende documenten naar het Commissariaat-generaal gebracht. Het betreft eigendomsdocumenten, een kaartje van uw handel (Sarhad Chemicals Dealer) en tientallen facturen die u in de periode oktober 2008 tot maart 2009 heeft opgemaakt."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas op diverse punten ongeloofwaardig is gebleken. Zo heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u eertijds onderdak zou hebben verschaft aan uw tante, volgens u de echtgenote van Haji Muslim Khan. Het is opmerkelijk dat u niet meer weet of u deze vrouw in 2005, 2006, 2007 of 2008 gedurende enkele maanden in huis zou hebben genomen (CGVS, p.5). Het is voorts merkwaardig dat u de vrouw op straat zou hebben gezet omdat zij in positieve bewoordingen over de Taliban sprak (CGVS, p.5): van de vrouw van een van de belangrijkste leiders van de Taliban in Swat, kan immers moeilijk iets anders worden verwacht. Op de vraag waarom u uw tante, de vrouw van één van de op dat moment meest gezochte Talibanleiders, in uw huis ontving, stelt u dat zoiets tot de traditie behoort en dat Pashtounen niet willen dat vrouwen en kinderen in tenten slapen (CGVS, p.5). Dat u haar alsnog buiten zette mag dan ook verbazen, net als de vaststelling dat u niet schijnt te weten waar uw tante naartoe trok nadat u haar het huis uit zette (CGVS, p.6). U zegt te denken dat ze naar Koza Bandai ging, "misschien bij een broer van Muslim Khan" (CGVS, p.6). Uw verklaringen over deze gebeurtenissen, die u geenszins in de tijd kan situeren, overtuigen niet. Bovendien is niet gebleken dat u, omwille van uw weigering om de vrouw nog langer in huis te houden, problemen met de Taliban zou hebben gehad. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt welke problemen u met de Taliban had, stelt u dat de Taliban geld vroegen en dat u verder geen problemen kende omdat u hen geld betaalde (CGVS, p.6). U voegt er aan toe dat niet alleen u maar ook de andere mensen van het dorp geld moesten geven (CGVS, p.6). "De mensen die niet luisterden, kregen last.", stelt u nog (CGVS, p.6). Gevraagd naar andere problemen met de Taliban, herhaalt u louter dat zij de mensen bedreigen die niet betalen (CGVS, p.6). Bovendien blijkt dat u later nog herhaaldelijk ("om de maand of om de twee maanden") naar Swat terugkeerde om er familie te bezoeken (CGVS, p.4), wat uw beweerde vrees voor de Taliban ernstig relativeert. Behalve de Taliban zegt u ook de Pakistaanse autoriteiten te vrezen. Sinds de operatie in april 2009 in Swat, waarbij uw huis zou zijn vernield, zou u op de loop zijn voor de Pakistaanse inlichtingendiensten. Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt welke concrete problemen u dan in Karachi met die inlichtingendiensten had, stelt u dat u er mensen van de inlichtingendiensten zag en dat u dan telkens naar een andere buurt diende te verhuizen (CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit werd aangesproken door iemand van de autoriteiten, laat staan dat u werd gearresteerd of vervolgd (CGVS, p.8). U stelt dat de inlichtingendiensten of het leger ("in burgerkledij") naar u op zoek zijn gegaan in het dorp (CGVS, p.8), wat niet geloofwaardig is, gezien uw huis in Swat zou zijn vernield en u sedert jaren een huis en handel in Karachi heeft. U beweert ook dat uw broer door de autoriteiten werd ontvoerd en vermoord. U zegt te "denken" dat hij naar een legerbasis in Bara Bandai en u "denkt" dat hij daar in een huis werd gedood (CGVS, p.7). Alleszins legt u geen enkel bewijs neer voor de beweerde moord op uw broer. Ook op de vraag waarom de Pakistaanse inlichtingendiensten u wensten te vervolgen, biedt u geen afdoende antwoord. U zegt dat dit twee oorzaken heeft. U stelt dat u geld betaalde aan de Taliban hoewel uit uw relaas kan worden opgemaakt dat iedereen van het dorp geld moest geven (CGVS, p.6), wat u even later nog eens beaamt (CGVS, p.8). U stelt eveneens dat u werd gezocht omdat de vrouw van Muslim Khan in uw huis had verbleven (CGVS, p.8). Ook uw bewering als zou u deze vrouw hebben gehuisvest is, zoals hierboven reeds werd aangetoond, niet aannemelijk gebleken. Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat u uw beweerde vrees voor de Taliban en voor de autoriteiten van uw land niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een

zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan en op de vaststelling dat u sedert 2003 heeft gewoond en gewerkt in Karachi (hoofdstad van de provincie Sindh) waar uw gezin tot op heden zou verblijven. Uw documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet betwist wordt. De foto's van de vernielde woning zijn geen bewijs voor uw verklaring als zou het om uw eigen woning gaan. De eigendomspapieren bewijzen dat u bijna tien jaar geleden een eigendom heeft aangekocht in Karachi. De facturen van uw bedrijf en uw businesskaartje (Sarhad Chemical Dealer) tonen aan dat u in Karachi gewerkt heeft. Geen van de documenten kan het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas weerleggen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen. Hij stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in zijn streek van oorsprong, de Swatvallei, beneden alle peil is. Hij wijst er ook op dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat de commissaris-generaal de rechten van verdediging schendt door verzoeker niet te confronteren met de informatie op basis waarvan hij de problemen in het noordwesten van Pakistan minimaliseert.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

De Raad stelt ook vast dat de schending van het recht van verdediging hier niet dienstig wordt aangevoerd. De procedure waarbij de commissaris-generaal een beslissing neemt in het kader van de vreemdelingenwet is immers geen rechtsprekende maar een bestuurlijke procedure waarop de rechten van verdediging niet van toepassing zijn.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij onderdak zou hebben verschaft aan zijn tante. Bovendien is niet gebleken dat verzoeker problemen met de taliban zou hebben gehad door te weigeren zijn tante nog langer in huis te houden. Het is ook niet geloofwaardig dat de inlichtingendiensten of het leger naar verzoeker op zoek zijn gegaan in het dorp. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Hij wijst er enkel op dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wat de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet wegneemt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen. Verzoeker weerlegt dit niet in zijn verzoekschrift.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER